

ունեցող անձինքներից, դոցա էլ մօտիկից ճանա-
չում ենք թէ ինչ բարեհոգի պառազներ են. չար-
մէ անգամ գրիչ շարժել դոցա մասին. մնա-
ցեալ հասարակ ժողովրդից, ի հարկէ, ոչինչ չէ
կարելի սպասել, քանի որ նորա նախապաշարված
կուրորէն հետևում են ուրիշ սպարոններին: Այն,
շատ ծիծաղելի, միայնպաման պախարակելի
կը լինէր, եթէ ես այստեղ մասսմը ևս նկարա-
գրէի մեր այժմեան ուսումնարանների դրութիւնը,
բայց երբ ուսումնարանը զգեցրել է մեր հասա-
րակութեան շատերին, պոռոտախօսներին, ևս
հարկադրված պէտք է լոեմ. բայց կը դայ ժամա-
նակ, որ նորա կը հասկանան ուսումնարանի ան-
հրաժեշտ բարւոքման կարիքը և գիտեմ պէտք է
զղջան. բայց ի զուր, որովհետև այս օրերը ան-
դառնալի կը լինեն մեզ համար, այն ժամանակը
զգում եմ որ նորա պէտք է մի օր յիշեն այս
խօսքս: Թողնենք այդ ամենը, ասենք օրիորդական
ուսումնարանի վարժութիւնի տիկին Ղարայլանեան-
ցի վերաբերութեամբ մի քանի խօսք: Տիկին Ղա-
րայլանեանցը 1876 թ. մինչև այժմս օր. ուսում-
նարանի վարժութիւնի է եղած. արդիօք բերել է նա
մեր ուսումնարաններին որ և իցէ մի օգուտ,
թողնենք այդ ամենը. տիկինը մեր ուսումնա-
րաններին կարող է միշտ նախատել, եթէ ինքը
ցանկանայ, որովհետև նա մեր քաղաքի կանան-
ցից, ըստ կարծեաց, միակ կարող է լինել իր
գիտութեամբ և զարգացումվ, ուստի եթէ տի-
կինը մասնակցէր տեղիս հայ թատրօնասէրների
խմբին, մեր ուսումնարաններին թէ նիւթականա-
պէս և թէ գրունականապէս կօդնէր, բայցի այդ
կարող էր օրինակելի լինել մեր օրիորդներին և
տիկիններին:

U. S.

ՆԱՄԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ

Նուիսի, 2-ին նոյեմբերի
ԶԵՐ լրագրի № 192 մէջ կարդացի մի դառն
արտայայտութիւն, որ ուղղված էր յատկապէս
իմ անձնաւորութեան դէմ: Այդ նամակի մէջ պա-
տուելի անանուն հեղինակը արժան է համարել «ան-
տարբեր» փառաւոր ածականով պասկել ինձ. ան-
տարբեր դէպի որ բան, դէպի մի սուրբ
հիմնարկութիւն, դէպի ուսումնարան: Ես թէն
մտադիր էի իրենցից ստացած այդ ածականով պա-
տասխանել իրեն, այն է մի սառն արհամարհանքով
և անտարբերութեամբ, բայց որովհետեւ պատելի
անանուն նամակագրի խօսքերը ուղղակի յարձա-
կումն են իմ վրա և մի լոկ զբարդութիւն,
ցոյց տալով մի և նոյն ժամանակ, որ ես իմ ման-
րակրիտ վարմունքով կամեցել եմ ուսումնարա-
նի օգուտները շօշափել, վասնորոյ արժան համա-
րեցի առ այժմ այս երկտող բանը գրել և խնդրել
ձեզնից, աղնիւ խմբագիր, որ բարեհաճէք տեղի
տալ ձեր պատւական լրագրի մէջ ճշմարտութիւ-
նը վերականգնելու համար: Հատ ցաւալի երեսը
է, որ կը տեսնեմ տակալին թէ մարդիկ կան մեր
ազգի մէջ, որոնք իրենց կիրքը, ատելութիւնը և
դառնութիւն քօղարկած կեղծ ազգասիրական վա-
րագուրի տակ, հրապարակ են դուրս զալիս լրա-
գրական ասպարիգում իրենց վրէմբը լուծելու այս
կամ այն անձնաւորութիւնից, ցոյց տալով իրենց
ծայրայեղ ծառայութիւնը և եռանդն ազգին՝ իսկ
ոսուխի թշնամութիւնը, ատելութիւնը և անտարբե-
րութիւնը դէպի ազգային հիմնարկութիւնները:
Խնդրեմ ասացէք, մեծարդոյ տէր, մի վարդապատի
համար, որ մանկութիւնից սկսած իր անձն նուի-
րած լինի իր սր, եկեղեցու և ժողովուրդի ծառայու-
թեան, բնչ աւելի նուիրական, փափագելի և գո-
վելի բան կարող է լինել քան զայն, երբ տեսնէ
իր ազգի զաւակները բարոյական և ուսումնական
կրթութեանց և գիտութեանց մէջ առաջացած.
և ես խոստվանում եմ, որ այդ է եղել և է իմ
միակ փափագը և հոգեկան ցանկութիւնը, և դորա
թէմ մեղանչել և շօշափել կամենալ որ և իցէ ու-
սումնարանի օգուտները, լինի նա թէ նիւթական
և թէ բարոյական, ես իմ կողմանէ համարում եմ
աններելի սխալ և սրբազդութիւն: Այսուեղ մի
կէտ կայ միայն ուղղելու. պատւելի անանուն նա-
խակագիրը թերեւ փոխանակ ասելու թէ իրեն
մնձնական օգուտները և շահերը շօշափած լինիմ,
վսարձմամբ գուցէ արտասանած լինի ուսումնարա-
փի անուն, այդ էլ հոգ չէ: Պատւելի նամակագիրը
ծայրայեղ գիտութիւնը և բարձր ուսումնա-
ր ծայրայեղ գիտութիւնը և բարձր ուսումնա-
ր առաջ կամենալով, այսպէս է զրիչն առաջ տա-
ռում՝ թէ շատերը ուսուցիչներից ի վերուստ էն
այում վարդապատի արարմանց վրա և ներուստ

ացուցանէ, այս, առում եմ, այն ժամանակ ես
որհակալ կը լինեմ:

Կամելով առ այժմ վերջ տալ խօսքիս, չեմ կո-
ղանում չը հրաւիրել մեր ընթերցող բանասէր
ուսումնասէր հասարակութեան մտադրութիւնը,
առուելի նամակագրի զառանցանաց վրա, որ
ողբէմ է բուն իսկ հայաստանեաց եկեղեցւոյ
ուն: Պատվելի անանուն հեղինակը սև սև ամ-
երի տակից մի սպառնալից հայացք ձգելով իր
և ակայեալ երկառակութեանց վրա, որ, ինչ-
էս կարծում է, կայանում է մի միայն իր մէջ,
աստիկ բումբիւնով սպառնալիք է արձակում
ուսուու ամբողջ հայ հասարակութեան դէմ այս-
իսի խօսքերով «թէն յուսալ շատ դժուար է,
ոյց և այնպէս մենք դեռ միխթարում ենք մեզ
տովի, որ նույսու հայ հասարակութեան բանի-
ց մարդիք հեռատեսութեամբ կը նայեն ինդ-
ն, (Բնչ իննդիր) և կը ջանան երկառակութեանց
աշջն առնել, և տեղիք չը տալ նրա ընդար-
պկելուն, սակայն երբ կը տեսնենք, որ սիսալ-
ուն ենք, և «հասարակութիւնը» չի արդարացնի մեր
նկալութիւնը, այն ժամանակ մենք սրբազն
արտք կը համարենք մանրամասնօրէն խօսել այս
կպառակութեան ծագման մասին և աւելի ա-
լուրջ կերպով մերկացնել չարութիւն սերմա-
ղներին բոլոր իրենց գոյներով: Գիտէք, մեծար-
դ ընթերցողք, աղուէսի ազիով ծառ կտրելը
տա ընկաւ այստեղ: Անանուն նամակագիրը
ուսուու քաղաքի ամբողջ հասարակութիւնը ըս-
տված է կարծում, իսկ ինքն անսխալ, ուստի
ըստ այն սպառնալիք է արձակում. ինչպէս
յանի է մեծարդոյ և ազնիւ ընթերցողաց, հայ
ողովուրդը դարմոր ժամանակներից սկսեալ իր
եափառ զահականերից մինչև վերջին անհատ
ճն ընդդէմ է եղել Հռովմայ անսխալականու-
ան սկզբանքին, իսկ այստեղ պատելի նամա-
կագիրը առանց ակնածելու վստահանում է նոյնը
որոգելու, իրեն անսխալական ցոյց տալով և
ամբողջ հայ հասարակութիւն—սխալական: 3
Ի այդ էլ անտակտութիւն չէ, ապա ուրիմն,
չ բանի պէտք է վերագրել: Ըստ իմ կար-
աց պատելի նամակագիրը որքան էլ բարձր
ուութեան և փիլիսոփայութեան հասած լինէր,
պիտի թոյլատրէր իրեն արհամարհէլ մի հա-
րակութեան ընդհանրութեան կարծիքը և վիրա-
տել ասելով թէ սխալված են, իսկ ինքն միայն
ացած է անսխալ: Ես իրեն բարեկամ պարոն
մանակագրին, խորհուրդ կը տամ իրեն, որ այդ
գրձութիւնից մի փոքր ցածր իշնելով մի կողմ
է իր անձնական շահը և օգուար և նուրբ հո-
յո աշօք ուղիղ նայէ ժամանակից անցըերին
ամեն մի հիմնարկութեան և իրաւանց, և այնպէս
ոյց դրիչ ձեռք առնէ հաստատուն փաստերով
խօսեցած և զրածը ապացուցանելու իր սառ-
պութեամբ, այն ժամանակ միայն կարելի կը
ոի առանց խղճին վաս հասցնելու երեան հա-
ճ ձմարտութիւնը և ի զուր և անիրափ չարա-
ւորութ այս կամ այն գործողների անունը և
մբաւը: Եթէ անանուն հեղինակը այդպիսի մի
ուր զգացմունքով երեան զուրս կը զայ լրազրա-
ն ասպարեզութ ծողովուրդի շահը միմիայն իր
ատակ ունենալով, այն ժամանակ ինձ սուրբ
որտականութիւն կը համարեմ նորա ամեն մի
ածին և պահան ջածին տատասխանել ամեն
դարութեամբ, ապա թէ ոչ, կը յուսամ որ ինձ
ո կը համաձայնեն ազնիւ և մեծարդոյ ընթեր-
դներ համարել այդ տեսակ զրապարտիչ նամակ
ովներ, ծողովորդի խաղաղութիւնը վրովուղ
նսարկուներ և չարամիտներ, և իրենց անձնա-
ն շահը միայն մտածուներ, ուստի և անար-
դին իսկ պատասխանագրութեան:
Ֆոխանորդ Նույսու՝ Սարդիս վարդապետ Տէր-
սպարեանց

նճն ու վարդի թուփը՝ և զկուր վերնազրով
ու փոքր հատուածների վրա, սրոնց կէսը
երսէնի հոչակաւոր գրշի ծնունդ են, պէտք է
լ, որ ընդհանրապէս նիւթի վերաբերութեամբ
ական յաջող ընտրութիւն է արված: Դրանք
թէ ամենքն էլ մանկական հասակի համար
ուիչ, հարցասիրական և խրատական գրուած-
են:

այց մի և նոյնը չենք կարող ասել նոցա
րդմանական յատկութեան մասին: Լեզուն,
մանկական գլուխի մէջ, մանուկներին առա-
ված նիւթի ներքին արժանաւորութեան չափ
նաւոր գեր ունի կատարելու, և որ մանուկ-
ի կրթութեան նկատմամբ մեծ խորհուրդ ունի
ցցրած իր մէջ,—այսեղ, ցաւելով պէտք է
նոր, ոչ միայն մեղան չում է իր տարրա-
ն օրէնքների գէմ, ոչ միայն զուրկ է
կաւոր եղածին չափ կոկ, սահուն, ման-
կան և, որ զիխաւորն է, հայկական
ելու ընդունակութիւնից, այլ և,
ելի է ասել, ըստ ամենայնի անհամա-
տառ սխան է մանկական գրուածների հա-
Յ: Խոկ զա փոքր պակասութիւն չէ:

ատ չերկարացնելու և մեր ասածները անա-
ցոյց չը թողնելու համար՝ բերենք նոյն իսկ
թարգմանութրւններից մի քանի օրինակ:
5-րդ երես.—ալ է տք է այդ վատ արմատն
անից հանել էին, եթէ մէջս կար:

6—Եթէ դուք աշխատել էիք մտաւորա-
, այն ժամանակ մի բան կը դուրս գար:
արկաւոր էր ասել. «Կէտք է հանէին» և
է աշխատէիք»:

6—Նա լսում էր որ նորա արարմունքը
ուսում էին երեխանց...

9—Նորան թւում էր, որ նորա համար եր-
շեն բացուիլ ողորմութեան դուները:

երոգինեալ երկու նախադասութեանց մէջն էլ
ա բառի փոխանակ պէտք է գրել «իւրա»:

9—Կկուն երը գիտեն, որ իրանց ձագե-
աւելի լաւ կ'ապրին ուրիշ թռչունների
, քան թէ իւր մօտ:

էտք է ասել՝ «կուները զիտեն, որ իրանց
երը ուրիշ թռչունների մօտ աւելի լաւ կ'ապ-
քան թէ իւր մօտ»:

3—Նա (խնձորը) սահում է ատամների
կիցդ.

հարկէ, պէտք է ասել՝ «ատամներիդ տա-
լու»:

3—շորերի իւրաքանչիւր ծալի մէջ
ած էր մի մի ահազին գորատ.

8—ամէն մէկ թռչունին մի մի կկու-
լու:

էտք ասել՝ «իւրաքանչիւր ծալի մէջ նըս-
էր մի... գորատ» և «ամէն մէկ թռչունի
կկու եղաւ»:

1—Նա միշտ երգել սկսողն է և մենք էլ նո-
հետ շարունակում:

յդպէս չէ կարելի խօսել: կամ պէտք է ա-
նուա միշտ երգել սկսողն է, մենք էլ
և նու շարունակողը. կամ «Միշտ նա
կում երգել, մենք էլ շարունա-
մենք հետք»:

—Երկար վարագոյրները կախ էին արած... և
ս ծայրը գեանին հասնում է:

—Ծերունին հետզհետէ ոգեսորում էր, նորա
ը կար մը ուռւմ:

—որդին կան գնեց..., աթոռի վերայ և նա-
մ գէպի բակը.

—Թուաւ նա դէպի քաղաք և նայում
կողմ:

կրորդ ստորոգեաները պէտք է օժանդակ
հետ լինեն գրուած—«էին համում, կար-
ու էին, նայում էր». որովհետեւ օժանդակ
միայն այն ժամանակ կարելի է զօրու-
թը համացնել տալ երբ նորա բացակայու-
թը ոչ նախադասութեան միտքն է թերի
ն, ոչ մտքի խանգարմունք է առաջ գալիս,
նհակառակն՝ մի առանձին ներդաշնակու-
է ընկնում մտքի մասունքների զասաւո-
ւան մէջ:

—Միւս սների նման ես չեմ տալ միայն
կը տամ, ոչ կաղնիների պէս՝ կաղին և ոչ
ի ու ոչսարների պէս՝ միայն կաթ»:

—առաջուց գուշակութիւնն անհիմն բան է
ոք է ասել՝ «Ես ոչ վարդի թփի պէս միայն
կը տամ, ոչ կաղնիների պէս՝ կաղին և ոչ
ի ու ոչսարների պէս՝ միայն կաթ»:

